

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **Z. S.**

zastoupené Mgr. René Gemmelem, advokátem
sídlem Poštovní 2, 728 95 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor vnitra a krajský živnostenský úřad**

sídlem 28. října 117, 702 00 Ostrava

o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2017, č.j. MSK 66010/2017, sp. zn. VŽ/13849/2017/Gra, o přestupku proti občanskému soužití

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7.6.2017, č.j. MSK 66010/2017, sp. zn. VŽ/13849/2017/Gra a rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 21.3.2017, č.j. MMK/051676/2017 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám advokáta Mgr. René Gemmela do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 7.6.2017, č.j. MSK 66010/2017, sp. zn. VŽ/13849/2017/Gra žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor vnitra a krajský živnostenský úřad zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 21.3.2017, č.j. MMK/051676/2017, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 30.9.2016, kterého se dopustila úmyslným narušením občanského soužití jiným hrubým jednáním, když dne 11.7.2016 kolem 8:55 hod. u domu č. 1103 v Dětmarovicích fyzicky napadla svého bývalého manžela (poškozeného), kterého 2x udeřila rukou do horní části těla, poté vzala z tašky blíže neurčené černé desky s papíry, které úmyslně odhodila, kdy se papíry rozlétly na zem a se slovy „seber si to a táhni do hajzlu“, jej opětovně napadla úderem ruky do horní části těla. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a současně byla zavázána zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Tímtež rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla poškozený odkázán s nárokem na náhradu škody ve výši 100 Kč k příslušnému soudu dle ust. § 70 odst. 2 zákona o přestupcích.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, v níž především namítala, že řízení trpí procesními vadami. Ve spise správního orgánu I. stupně se nenachází doručenky, správně mělo být rozhodnutí doručováno tehdejšímu právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Vladimíru Faranovi. Žalobkyni nikdy nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku. Jejím tehdejšímu právnímu zástupci bylo doručeno vyrozumění ze dne 16.8.2016 o konání jednání dne 5.9.2016. Podle žalobkyně pouhé doručení oznámení o zahájení řízení právnímu zástupci obviněného nemá účinky zahájení řízení. Jde o takovou vadu řízení, pro kterou je na místě napadené rozhodnutí zrušit. Žalobkyně nebyla správním orgánem vyrozuměna o konání ústního jednání dne 27.9.2016, neboť vyrozuměn byl toliko poškozený D. P. a její tehdejší právní zástupce JUDr. Vladimír Faran. O konání ústního jednání však bylo nezbytné vyrozumět také přímo žalobkyni, a to bez ohledu na to, zda byla právně zastoupena či nikoliv. Další žalobní námitky směřovaly k tomu, že správní orgány zjistily skutkový stav, který nemá oporu v provedeném dokazování. Tento skutkový stav zjistily správní orgány na základě videozáznamu a audiozáznamu, avšak jejich závěry jsou podle žalobkyně chybné. Tyto záznamy lze pořizovat jen se souhlasem osob, které záznam zachycuje. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom nevyplývá, že by se touto právní podmínkou použitelnosti videozáznamu nebo audiozáznamu nějak blíže zabýval. Z odůvodnění správního orgánu I. stupně lze toliko seznat, že jak tehdejší právní zástupce žalobkyně, tak i poškozený souhlasili s tím, aby tyto záznamy byly použity jako důkazní prostředky a tento souhlas vyslovili při jednání dne 27.9.2016. Toto jednání se však konalo, aniž by o tom byla žalobkyně vyrozuměna a aniž by se jej účastnila. Z tohoto důvodu nelze ani vycházet ze souhlasu s provedením důkazu videozáznamem, který u tohoto měl být učiněn. Navíc souhlas s provedením videozáznamu by musely udělit všechny osoby, které jsou na nahrávce zachyceny, tedy žalobkyně, D. P., ale i nezl. M. P., který by pro

kolizi zájmu rodičů musel být při udělení takového souhlasu zastoupen kolizním opatrovníkem. Nezletilý žádný takový souhlas s pořízením videozáznamu neučinil a i z tohoto důvodu je nutno pořízení videozáznamu považovat za nezákonné a nelze k němu přihlížet. K samotnému obsahu videozáznamu a audiozáznamu žalobkyně namítala, že skutkový děj vyjádřený v rozhodnutí správního orgánu z nich nevyplývá. Podle žalobkyně je z těchto záznamů dovoditelné, že od samého počátku bylo chování D.P. provokativní s velmi silným až agresivním emočním doprovodem, s užitím nejhrubších vulgarismů („tak já si mám kurva koupit“ – myšleno chůvičky). Za zásadní považuje žalobkyně další chování poškozeného D. P., který si neoprávněně, proti její vůli, přisvojil lékařskou zprávu o ošetření syna D. a přes naléhavé požadavky jí tuto zprávu odmítal vrátit. Toto protiprávní přisvojení si lékařské zprávy mělo zjevně na žalobkyni takový vliv, že pozbyla své ovládací schopnosti, popř. došlo k jejich podstatnému snížení. Emoční tlak na ní dostoupil takové úrovně, že jej již nedokázala objektivně zvládnout. Veškeré její následné chování však bylo cílené k získání lékařské zprávy zpět a odhození desek s listinami tak bylo projevem rezignace žalobkyně na možnost získat lékařskou zprávu zpět. Tato rezignace je následně doprovázena jejím zřetelným pláčem. V průběhu vrcholné fáze celé této události je žalobkyně stále ze strany poškozeného provokována a dehonestována slovy „pojď, pojď, pojď, ty herečko“. Z videozáznamu je možné toliko zjistit, že žalobkyně máchala pravou rukou směrem k horní části těla poškozeného, nelze z něj však nadevší reálnou pochybnost zjistit, zda došlo či nedošlo k zásahu jeho těla. Při detailním prozkoumání videozáznamu lze seznat, že prvním a třetím máchnutím rukou se již tělo poškozeného nacházelo mimo záběr kamery a při druhém máchnutí tak tělo poškozeného v části zakrývá žalobkyni. Závěrem své žaloby žalobkyně namítala, že její chování nelze kvalifikovat jako přestupek, neboť veškeré její jednání bylo reakcí na masivní emoční tlak a provokace ze strany poškozeného. Vyhodnocení celého incidentu jako přestupku spáchaného žalobkyní se proto jeví jako nesprávné a nespravedlivé. Žalobkyně se domáhala z těchto důvodů zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2017, č.j. MSK 66010/2017, sp. zn. VŽ/13849/2017/Gra, připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky, jakož i z připojeného správního spisu Magistrátu města Karviné, odboru správního, sp. zn. MMK/113233/2016, a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s.ř.s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti, které mají vztah k jednotlivým žalobním bodům uváděným v žalobě žalobkyně:

- z oznámení přestupku ze dne 11.7.2016, že se v tento den dostavil na přestupkové oddělení Magistrátu města Karviné D. P. a podal oznámení na Z. P. s tím, že dnešního dne přijel do místa trvalého bydliště bývalé manželky, aby si převzal mladšího syna. Když se jí dotazoval na nezbytné vybavení pro syna ve věku 1,5 roku, uvedla, že „chůvičky“ mu

nedá, že je nepotřebuje. Požádal jí, aby mu přinesla lékařskou zprávu staršího syna. Následně se jí ptal, kde má jejich syn pleny, protože se mu zdálo, že je jich málo. Ukázala mu, že další pleny jsou v kufru, a když se jí zeptal, kde má syn příkrmy, rozčílila se na něj, začala jej napadat pěstmi, škrábala ho, rozmachovala se směrem na jeho hrud' a vzala jeho černé desky, kterými se rozmáchla proti němu a pak těmi deskami hodila po autu. U tohoto incidentu byl pouze jejich malý syn, který byl v kočárku, a poté jeho bývalá manželka šla do domu, z něhož vyšel její otec, se kterým neproběhla žádná komunikace. D. P. dále uvedl, že tam nebyl přítomen žádný svědek, ale má záznamové zařízení v autě, které si doma prohlédne a přinese jej na jednání. Toto oznámení přestupku D. P. doplnil fotografiemi své ruky, na níž jsou za zápěstím vidět tři červené škrábance a zároveň přípisem ze dne 18.7.2016 správnímu orgánu sdělil, že se připojuje do řízení o přestupku jako poškozený, k čemuž založil do spisu fotokopii dokladů k zakoupení léků Betadine za 99,80 Kč;

- dne 27.7.2016 udělila Z. P. plnou moc JUDr. Vladimíru Faranovi, advokátu se sídlem Masarykova třída 752, Orlová-Lutyně, k zastupování v řízení o přestupku;

- přípisem ze dne 16.8.2016 předvolal správní orgán I. stupně k jednání JUDr. Vladimíra Faranu, kterému zároveň oznámil zahájení řízení ve věci přestupku žalobkyně. K tomuto jednání předvolal i poškozeného D. P. Z důvodu omluvy obou předvolaných správní orgán I. stupně přenařídil toto jednání na den 8.11.2016;

- z protokolu o jednání správního orgánu I. stupně, že u tohoto jednání byl přítomen právní zástupce žalobkyně a poškozený D. P. Právní zástupce žalobkyně sdělil, že u tohoto jednání není žalobkyně přítomna z důvodu práce v nemocnici Orlové a z důvodu operačního dne. Žalobkyně se ničeho nedopustila, neboť mezi bývalými manžely P. došlo k hádce, kterou vyprovokoval úmyslně D. P. Onoho dne došlo ke slovní rozepři a k tahanicím o lékařskou zprávu, avšak nedošlo k fyzickému napadení. K fotografiím založeným D. P. se právní zástupce žalobkyně vyjádřil tak, že zranění mu žalobkyně nezpůsobila, a tedy není povinna mu hradit žádné léky. K oznámení D. P. právní zástupce sdělil, že je to odvěta za to, co se stalo dne 4.6.2016, kdy žalobkyně byla napadena a přestupek byl oznámen veliteli poškozeného P., který pracuje jako voják z povolání. D. P. při jednání setrval na tom, že byl fyzicky napaden a sdělil, že fotografie pořizoval v kanceláři oprávněné úřední osoby ze svého mobilního telefonu. Tyto fotografie ihned posílal do e-mailu. I otec žalobkyně onoho dne řekl: „Z., nech toho, pojď sem“, takže musel vidět, co se stalo. Otec žalobkyně ještě řekl: „ať se zprávou nakrmí“. V protokolu o jednání se dále uvádí, že právní zástupce žalobkyně i poškozený P. souhlasili s puštěním záznamu, který měl k dispozici právní zástupce žalobkyně (audiozáznam), tak i videozáznam, který měl k dispozici D. P.;

- dne 8.11.2016 udělil D. P. plnou moc advokátce JUDr. Pavle Tomkové k zastupování ve správním řízení;

- dne 8.11.2016 bylo uskutečněno další jednání před správním orgánem I. stupně, při němž byl jako svědek vyslechnut L. S.;

- dne 8.11.2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobkyně. K odvolání žalobkyně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6.2.2017 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný tehdy uvedl, že správní orgán I. stupně vůbec nezdůvodnil, proč jednání obviněné – žalobkyně – naplnilo skutkovou podstatu vytýkaného přestupku, že nevyhodnotil další tvrzené skutečnosti (např. obranu žalobkyně) a že se nezaobíral provedeným audiozáznamem a z něj vyplývajícími skutečnostmi;

- dne 21.3.2017 uskutečnil správní orgán I. stupně další ústní jednání o přestupku žalobkyně a následně vydal téhož dne rozhodnutí o tomto přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání dne 19.4.2017, o němž, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je videozáznam a audiozáznam poskytnutý správnímu orgánu účastníky řízení. Zásadní žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že správní orgány zjistily skutkový stav na základě těchto důkazů, avšak jejich závěry jsou chybné. K samotnému videozáznamu pak žalobkyně namítala, že z něj lze toliko zjistit, že máchala pravou rukou směrem k horní části poškozeného D. P., že z něj ale nelze nadevší reálnou pochybnost zjistit, zda došlo či nedošlo k zásahu jeho těla. Pokud správní orgán činí závěr, že zásah těla poškozeného je na videozáznamu patrný, pak to neodpovídá realitě, neboť při jeho detailním prozkoumání lze seznat, že prvním a třetím máchnutím rukou se již tělo poškozeného nacházelo mimo záběr kamery, při druhém máchnutí pak tělo poškozeného v části zakrývá žalobkyni.
7. Co se týče uvedeného videozáznamu, tento důkaz hodnotil správní orgán I. stupně následovně: „po vyhodnocení videozáznamu shlednutého správním orgánem je však zcela zřejmé, že poté, co si D.P. prohlédl lékařskou zprávu, tuto zastrčil do zadní kapsy svých kalhot a nevrátil jí Z. S., která jej nejdříve slovně vybízela, aby jí zprávu vrátil. Lékařskou zprávu tedy v natažené ruce nadržel, jak uvedl JUDr. Vladimír Farana. D. P. poté Z. S. provokoval slovy „nic ti nedám, kamarádko“, což je zřejmé z audiozáznamu, který je přílohou spisového materiálu. Toto Z. S. psychicky nezvládla a s křikem „vrať mi to“, úderem rukou bouchla do horní části těla D. P., kdy po několika krocích D. P. vzad, již není další případné fyzické napadání vidět, jelikož se oba dostali mimo dosah kamery. Poté je kamery znovu zachytily a je zřetelně vidět další úder ruky Z. S. do horní části těla D. P. Poté se Z. S. vrátila k tašce, vzala z ní černé desky s papíry a úmyslně je odhodila tak, že z nich vypadly papíry, kdy poté začala křičet „seber si to a táhni do hajzlu“ a přitom se opět „vrhla“ na D. P. a jedenkrát jej udeřila rukou do horní části těla, kdy se opět oba dva dostali mimo dosah kamery. Dále je dobře zřetelné, že D. P. měl ruce nahoře v obranném gestu, s dlaněmi otevřenými a otočenými na Z. S., ze kterého vyplývá, že on se „bít“ nechce a také, že má prázdné ruce. Správní orgán nemá zcela jasně prokázáno (kvalita záznamu není vysoká), že by Z. S. vedla rány zavřenou dlaní, proto je uznána vinnou z toho, že jej fyzicky napadla údery ruky (toto je z videozáznamu zcela zřejmé) a není specifikováno, zda otevřenou či zavřenou dlaní.“
8. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné k tomu uvedl, že „má jednoznačně za prokázáno, že obviněná udeřila rukou do horní části těla poškozeného a rovněž, že úmyslně odhodila blíže neurčené černé desky s papíry. Toto vyplývá jak z podané výpovědi poškozeného, tak z přiloženého videozáznamu. Z audiozáznamu je patrné, že obviněná byla motivována snahou získat zpět od poškozeného lékařskou zprávu jejího syna, nicméně způsob, jakým se snažila zprávu získat, nebyl adekvátní dané situaci. Z videozáznamu je zřetelné, že poškozený v době útoku obviněné již zprávu nadržel v ruce, nýbrž ji měl v kapse kalhot a obviněná tak neměla důvod pouze zdvihat ruce do úrovně hrudníku poškozeného s tvrzením, že se mu snažila odebrat lékařskou zprávu, kterou má v ruce, tak jak obviněná tvrdí, když je patrné, že lékařskou zprávu v ruce neměl. Je tedy zřejmé, že se obviněná nesnažila pouze získat zpět lékařskou zprávu, ale

rovněž při tomto pokusu udeřila několikrát poškozeného do horní části těla a následně rozhodla černé desky, čímž umocnila svůj hněv, přičemž toto jednání nebylo nutné...”

9. Krajský soud především připomíná, že podle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně se měla žalobkyně dopustit vytykaného přestupku tím, že dne 11.7.2016 kolem 08:55 hod. u domu č. X v Dětmarovicích fyzicky napadla svého bývalého manžela D. P., kterého dvakrát udeřila rukou do horní části těla, poté vzala z tašky blíže neurčené černé desky s papíry, které úmyslně odhodila, kdy se papíry rozlétly na zem a se slovy „seber si to a táhni do hajzlu“, jej opětovně napadla úderem ruky do horní části těla.
10. Opakovaným i detailně zpomaleným zhlédnutím předmětného videozáznamu musí krajský soud konstatovat, že z tohoto videozáznamu je v čase 8:11:00 hod. zřetelný úder rukou žalobkyně do horní části těla D. P. (levého ramene) a po tomto záběru se oba dva dostali mimo dosah kamery. Následně je kamera opětovně zaznamenala a ze záznamu v 8:11:05 hod. je viditelné, že se žalobkyně po D. P. ohnala směrem k horní části těla, ovšem není v této části jednoznačně zřetelné, že by jej tentokrát prokazatelně udeřila. Z. P., jak vyplynulo z dalších částí videozáznamu, se poté vrátila k zavazadlu, z něhož vytáhla černé desky s papíry a odhodila je (podle audiozáznamu se slovy „seber si to a táhni do hajzlu“) a následně se opět ohnala po D. P., avšak ani tentokrát není z videozáznamu jednoznačně prokazatelné, že by jej v čase 8:11:12 hod. opětovně udeřila.
11. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu prvoinstančního správního orgánu, žalobkyně v průběhu správního řízení popírala, že by oznamovatele přestupku a zároveň poškozeného D. P. fyzicky napadla. Opakované fyzické napadání nepotvrdil ani v řízení slyšený svědek L.S. Správní orgán postavil své rozhodnutí o přestupku žalobkyně uvedený videozáznam „jako hlavní důkazní prostředek k prokázání protiprávního jednání“ společně s audiozáznamem. Tento videozáznam však hodnotí krajský soud tak, že není dostatečným důkazním prostředkem pro potvrzení toho, že se žalobkyně dopustila napadení D. P. dvojím úderem rukou do horní části těla a následně opakovaným úderem ruky taktéž do horní části těla. Jak shora uvedeno, videozáznam prokazuje v čase 8:11:00 hod. pouze první tvrzený úder, avšak nikoliv už další tvrzená napadení, tak, jak je uváděno v popisu vytykaného přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na okraj musí také krajský soud poznamenat, že zaznamenané časy na videozáznamu jsou zcela odlišné od tvrzení, že se přestupku měla žalobkyně dopustit kolem 8:55 hod.
12. Skutkový stav zjištěný z předmětného videozáznamu, který oba správní orgány vzaly za základ pro svá rozhodnutí, nemá tedy v tomto stěžejním důkazu oporu. Za této situace krajský soud podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.
13. V souladu s ust. § 60 odst. 1 byl žalovaný zavázán zaplatit žalobkyni náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč, z čehož 3 000 činil soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení a 8 228 Kč náklady právního zastoupení žalobkyně advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tj. 6 800 Kč a s připočtením 21% DPH ve výši 1 428 Kč – 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

Ostrava 23. února 2018

JUDr. Petr Indraček
samosoudce